

„INTELIGENTNI SISTEMI“ U VIZIJI POSTMODERNOG DIZAJNERA

Marina Kocareva Ranisavljev

DTM High school, Serbia

Abstract:

Ideja da tehnologija može biti inkorporirana u svakodnevno odevanje danas nije više usamljena vizija kao što je to bila u avangardnoj umetnosti i dizanu ranog XX veka, koja je na početku industrijalizacije predstavljala futurističko ruho poboljšano estetskim, funkcionalnim i vidljivim simboličkim vrednostima mehaničke tehnologije koja se radala. „Nosiva tehnologija“, kao deo pametnih sistema (kroz minijaturizovane kompjutere i elektronske naprave) već je uveliko prisutna. Svi angažovani futurolozi, teoretičari kulture i elektronskih medija, kao i naučnici i dizajneri koji se bave istraživanjem primene tehnoloških inovacija u modnom dizajnu i modnoj industriji, puni su elana i spekulacija o očekivanom omasovljenju nosive tehnologije u savremenom odevanju. U skladu sa tim, u XXI veku, povezanost između tela, odeće i tehnologije postala je briga širokog spektra komercijalnih, kulturoloških i akademskih disciplina.

Sa druge strane, kao odgovor na industriju u kojoj dominira slika kao važan faktor medijske reprezentacije, razvoj i asimilacija novih tehnologija stvara i nove platforme komunikacije. Plasiranjem novih ideja kroz komunikaciju pokretnih slika, sajber prostor, uključujući i primenu interneta – globalne društvene mreže, šire se mogućnosti modne industrije na svim nivoima: u modnom dizajnu, menadžmentu i marketingu.

Rad analizira značaj i uticaj kompjuterizacije i elektronskih medija u modnoj industriji, posmatrano kroz potencijal i primenu digitalnih sistema i animacijske proizvodnje kao suštinskih segmenata u modnom dizajnu, modnoj prezentaciji, ali i on-line prodaji. Sve veća zastupljenost modnih blogova kao globalnog medija, takođe, otkriva nove platforme poslovanja u modnoj industriji, u modnom marketingu i brend menadžmentu.

Key words:

„nosiva tehnologija“,
modno telo,
mašinska estetika,
kiborg,
internet.

UVOD

Potpuno suprotno od sveobuhvatne estetske brige avangarde ranog XX veka i tehnologizovane mode stvarane prema liku mašina, komercijalna nosiva tehnologija informacionog doba teži da postigne neprimetan ili nevidljiv tehnološki interfejs i neutralnu „tehnologizovanu“ estetiku (ili možda antiestetiku)(Seymour2008,19 i Ryan,2009a,307). Međutim, prema teoretskim tumačenjima postoje dva razloga zbog kojih se ova težnja ne bi mogla neminovno ostvariti. Prvo, sa izuzetkom nekih pametnih materijala i nanotehnologije, mnoge nosive tehnologije su i dalje prilično upadljive (Ryan 2009a,308). Drugo, umetnici mogu poželeti da koriste upadljivu tehnologiju kako bi kritikovali komercijalna obrazloženja i etičke implikacije nevidljivih interfejsa (Ryan 2009a,310).

Zapravo, u savremenoj „nosivoj tehnologiji“, mnogi umetnici i dizajneri pre bi da naglase nego da prikriju bi-

narne opozicije tehnologije i biologije. Sa humanističkog aspekta, simbolička dihotomija tela i tehnologije izražena je na isti način kako u savremenoj nosivoj tehnologiji, tako i u „tehnologizovanoj“ modi mašinskog doba: telo je, u osnovi, predstavnik prirode, propadanja i (ženske) slabosti dok se tehnologija izjednačava sa (muškim) arhetipovima moći, agilnosti, dinamizmom, racionalizmom, redom i efikasnošću. Napetosti između podređenog ili dominantnog odnosa, između tela i mašine, predstavljene su u tehno-utopijskoj modi XXI veka na isti način kao i u primerima ranog XX veka. Prema tome, karakterizacije hibridnih tipova mašina-tela koje su dominirale naučnom fantastikom i tehno-utopijskom modom ranog XX veka, nastavile su da budu značajne kao interpretativni modeli za predstavljanje hibridnog tela XXI veka. Shodno evidentnom dokazu da su u savremenoj nosivoj tehnologiji ljudski i tehnološki kvaliteti svedeni na motive, jednostavne karakteristike ili suštinu, vredni baviti se primerima nosive

tehnologije koji su analizirani u ovom radu u odnosu na Robotoidne, Racionalno funkcionalne i Dekadentno mehaničke hibridne kategorije mašinskog perioda (Carter 1997,89).

Na kraju tehnološkog spektra analiziranih projekata nalaze se Robotoidni primeri poput *Invisibility Cloak*, *embrace-me* i *Constellation Dresses*, koji prizivaju „košmar poludele tehnološke realnosti, u kojoj ljudi postaju mašine i mašine se približavaju ljudima brišući sve razlike između organskog i metalnog“ (Carter, 1997,89). U svom pokušaju da poništi ljudski subjekat, Takijev (Susumu Tachi) *Invisibility Cloak*, na primer, predstavlja najekstremniju robotoidnu utvaru ranog XX veka. Sa druge strane, projekti *Embrace-me* i *Constellation Dresses* demonstriraju Robotoidni kompenzacioni impuls koji „u mnogome naglašava njihovu ljudskost, pokazujući da na svom najdubljem nivou oni imaju blagotvornu (blagorodnu) gotovo arhaičnu emocionalnu strukturu u kojoj postoje ljubav, altruizam i demokratija“ (Carter 1997,89), kroz stilizovane gestove ljudske senzualnosti i prizora kolektivističkih društvenih interakcija. Međutim, u kasnijim primerima, njihova uniformnost prevazilazi individualističke ljudske „emocionalne podstrukture“.

KONVERGENCIJA TELA I TEHNOLOŠKOG OKRUŽENJA

Tendencija modnih dizajnera da razviju displej i emituju projekciju na tekstu i odeći, najčešće predstavlja pokušaj da stvore vizuelne efekte koji će imati daleke komunikacione domete. Radeći u isključivo laboratorijskim uslovima, u odnosu na pomenute praktičare ističe se Suzumu Taki (Susumu Tachi) profesor Univerziteta u Tokiju iz oblasti inženjeringa koji radi na polju robotike i vizuelnih aplikacija augmentativne/virtuelne stvarnosti (realnosti). Iako se njegov rad može smatrati više tradicionalističkim naučnim naporom, njegov eksperimentalni i konceptualni pristup nosivoj tehnologiji u korelaciji je sa drugim interdisciplinarnim praksama obuhvaćenim mojom analizom. Suzumu Taki u svom projektu *Nevidljivi ogrtači* (*Invisibility Cloak*, 2003), koristi prednosti tehnologije kako bi u potpunosti konvergirao telo i tehnološko okruženje (slika 1). Pionirskim poduhvatom, Taki je prvi razvio jednu formu tehnološke kamuflaže, projektujući snimak okruženja na sam odevni predmet (Lee, 2005,89), čime je, kroz efekat transparentnosti (nevidljivosti) postigao stapanje nosioca sa ambijentom. Takijev ogrtač svodi telo na analitičku šemu sposobnu da se stapa sa bilo kojim okruženjem, i u tom procesu oslanja se na ideju umetnika Stelarka (Stelarc) da se tehnološka proteza kao posthumana strategija bavi „više brisanjem nego potvrđivanjem – opsednutošću, sada više ne samim sobom, već analizom strukture“ (Stelarc, 1998,116). Sa druge strane, utopijski impuls da se telo utpopi u tolikoj meri u svoje fizičko okruženje, predstavlja paralelu sa čisto estetskim manevrom Sonie Delinej (Sonia Delaunay) „blendiranja“ tela i njegovog stapanja sa mehaničkim okruženjem. Ova strategija daje mogućnost telu da prevaziđe materijalna ograničenja kroz upliv u ne-prostor između granica ljudi i mašina.

Slika 1. Suzumu Taki, *Nevidljivi ogrtač* (*Invisibility Cloak*, 2003)

Svi savremeni projekti „nosive tehnologije“ koji su bili predmet moje analize, imaju potencijal da generišu fodbek između tela i ostalih subjekata, između prirodnog okruženja i tehnoloških sistema. Utopijsko obrazloženje za razvoj ovog „fodbek odgovora“ predstavlja konceptualizovanje tela kao segmenta kojim upravlja jedinstven tehnološki red koji kontroliše celokupnost živih bića i prirodnog univerzuma uopšte, kao i veštačke materije – artefakte ljudske ruke, ali i najvažnijeg označavanja informatičkog doba: podatak. Utopijska ideja tehnološkog ekosistema jeste da napredna kibernetika povrati „prirodni“ red ili balans. Ova ideja jedinstvenog tehnološkog reda sugerise da tehnologija prosto nije dovoljno odmakla i da je disfunkcionalnost sadašnjosti uzrokovana neharmoničnim odnosom između prirode i tehnologije (kao veštačke tvorevine). Zamišljeno tehnološko rešenje predstavlja stvaranje harmonije zamagljivanjem granica između tela i tehnologije, ekosistema i kibernetičkog sistema, društva i *online* mreže.

Želja da se harmonizuje kontrast između prirodnog tela i veštačkog gradskog pejzaža (mašinskog ili informacionog doba), na taj način, predstavlja utopističku težnju „da se ukine prosta neuređena mešavina stvari i događaja koja sada postoji, da se reformiše i šematizuje“ (Carter 1997,79). Carter nas takođe podseća da utopija nije definisana posebnom estetikom ili sadržajem – dajući primere „kristalne arhitekture“ i „aerodinamičnih odevnih predmeta“ – već više predstavlja želju da se „pruži i društvenim

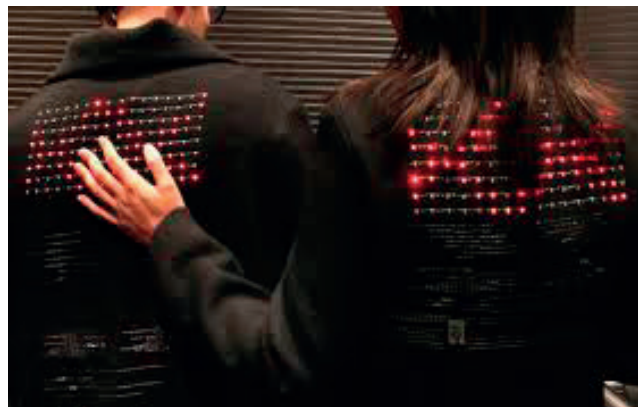

formama i materijalnim stvarima jedan koherentan sveobuhvatni stil“ (Carter 1997,79). Kroz prividnu i funkcionalnu konvergenciju, „nosiva tehnologija“ pokušava da reorganizuje sveukupnu sadašnjost, na sličan način kako su Ruski Konstruktivisti, Italijanski Futuristi i Kubisti nametali estetske strategije u odnosu na objekte, subjekte, vreme i prostor. Univerzalni princip, iako izražen na različite načine, jeste da se nametne red i podudarnost kroz tehnološku estetiku, koncepte i sisteme.

ON – LINE MREŽA U VIZIJI POSTMODERNIH DIZAJNERA

Tehno-utopija izražena u projektima „nosive tehnologije“ XXI veka, poput predhodnih utopija s početka XX veka, nastavljaju tendenciju organizovanja društva prema kako kolektivističkim tako i individualističkim ideologijama. U oba konteksta, dinamika društvene razmene uslovljena je tehnološkim promenama, društvenim medijima, *on – line* komunikacijama i virtualizacijom, kao ključnim činiocima funkcionisanja utopijsko društva u informacionom dobu. Prema većini savremenih projekata koji su predmet analize, tehnološko polje komunikacija informacionog doba ima potencijal da radikalno poboljša društveni sistem. Mnogi projekti vide virtualni svet kao bezgranični i samoorganizovani prostor kojim rukovodi demokratsko pravilo autonomnih pojedinaca, pre nego „propali“ politički programi današnjice. Drugi, međutim, sa nostalgijom prema prošlom previrtuelnom društvu, virtuelizaciju (virtuelnu realnost) opažaju kao fragmentisani i nestabilni prostor koji ugrožava društveni red fizičkog sveta. Njihov zadatak je da istraže potencijal nosive tehnologije kako bi doveli onlajn društvo na nivo kolektivističkih utopijskih društvenih vrednosti kroz transparentnost i nametnuti red.

Kroz ovu drugu kategoriju, dizajn *embrace-me* (2007) Despina Papadopulos (Despina Papadopoulos) predstavlja set marinskih džempera sa kapuljačom koji sadrže provodna vlakna senzore, LED sijalice i zvuk i reaguju na fizički kontakt nosioca. Njihov zagrljaj izaziva treptaje svetala na leđima džempera uz melodiju otkucaja srca izazvanih nežnim dodirima sintetišući, na taj način, prirodni romantični odgovor tela (slika 2). Kao da je u viziji budućnosti koju ima Papadopulos, otevljenje iskustva zagrljaja postalo daleka uspomena. Smešten van vidnog polja nosioca, vizuelni displej dizajniran je tako da podstaknut zagrljajem komunicira sa posmatračima, ne sa nosiocem, čineći odevni predmet prizorom instruktivnog displeja; svetla i zvukovi aktivirani putem dodira predstavljaju pozitivne signale koji edukuju posmatrača o koristima fizičkog kontakta. Činilo bi se da ovaj projekat izražava strah od otuđenja koji pretilo virtuelnom društvu usled odsustva telesnog dodira, međutim, ovaj projekat bi istovremeno mogao da bude interpretiran tako da izražava želju da se prikaže disciplinovani tehnoutopijski red kroz savremenu ljudsku romansu, intimnostu i reprodukciju nasuprot društvenom haosu .

Slika 2. Despina Papadopulos, Zagrljaj me (*Embrace-me*, 2007)

Tehno-estetsku vrednost na sličan način poseduje i projekat XS Laboratorije *Haljine sazvežđa* (*Constellation Dresses* 2004), kao inicijator pre fizičkog nego virtualnog društvenog kontakta (slika 3). Haljine sa ušivenim svetlećim LED diodama stvaraju sliku sazvežđa kada dva ili više nosioca ostvare fizički kontakt. Na taj način, združena tela simbolički i u bukvalnom smislu „zatvaraju (strujno) kolo“. Smatra se da projekat *Constellation Dresses* ohrabruje razigranost i kreativnost u interaktivnom kolektivu (Seymour 2008,61), i zaista, što su jedinice prisnije povezane, to je prizor treptućeg svetla raskošniji. Ova metafora tehnološkog transfera energije veliča dinamizam i harmoniju kolektivnog društva, vaskrsavajući trope mašinske energije prizvane kolektivističkom „tehnologizovanom“ modom italijanskih futurista i ruskih konstruktivista. Sigurno je da ovaj projekat evocira ideju ranog XX veka o društvenom telu ujedinjenom u estetskom, fizičkom i nacionalnom smislu kroz simbole i estetiku mašina, kao što je, na primer, umetnica Varvara Stepanova prikazala 1924 godine svojim kostimima za „Veće knjige“. Suptilna razlika je u tome što participanti *Constellation Dresses* ne formiraju jednu toliko disciplinovanu kolektivističku mašinu, kao što je čini disciplinovana elektronska mreža. Konotacije ove druge forme čine autonomni individualni entiteti koji funkcionišu u okviru samo – organizovanog (kompjuterizovanog ne političkog) sistema. Ovde se kolektivizam postiže kroz odlučnost pojedinca.

Slika 3. XS Laboratorija, *Sazvežđe* (Constellation Dress), 2004.

Evocirajući pežorativne totalitarističke konotacije kolektivismu, Laura Belof, Erich Berger i Martin Pihmaer svojim *Čizmama od sedam milja* (Seven Mile Boots, 2003) sugeriraju da društvena neuređenost predstavlja karakterističnu disfunkciju informacionog doba, time dopuštajući tehnološki nadzor radi održavanja utopijskog društvenog reda (slika 4). Aktivirane hodaњem, ove čizme se uključuju u internet/audio pričaonice, emitujući govorne konverzacije direktno u okruženje, iako bez znanja korisnika pričaonice (Ryan, 2009a,311). Time, čizme nadgledaju *online* društvo i transformišu obične građane u agente društvene kontrole. Međutim, proizvođači se svojim subjektima obraćaju nostalgично, kao „kosmopolitskim dokoličarima hibridnog prostora“ (Seymour 2008,125), implicirajući harmonijsku konvergenciju virtualnog i fizičkog prostora XXI veka. Optimistički gledano, nosilac *Čizama od sedam milja* stvara istovremenu vezu između ćaskanja koje imamo u svakodnevnom urbanom životu i *online* konverzacije kao relevantne i dinamičke forme socijalnog zajedništva u informatičkom dobu. Očigledno zlokobna ili čak distopijska modulacija ovog scenarija (trenutak totaliteta pretvara se u totalitarizam) je u tome što se veza postignuta između virtualnog i fizičkog bazira na konstantnom nadzoru i forsiranoj sociološkoj transparentnosti *online* komunikacije.

Slika 4. Laura Belof, Erich Berger i Martin Pihmaer, *Čizmama od sedam milja* (Seven Mile Boots, 2003)

Još jedan projekat koji koristi nosivu tehnologiju kako bi podsticao individuu da nadgleda *online* aktivnosti drugih, je Jing Gao-in *Indeks ravnodušnosti* (Index of Indifference, 2006). Fokus njenog projekta virtualizacije, međutim, više je političko nego socijalno ponašanje (slika 5). *Indeks ravnodušnosti* predstavlja instalaciju odevnih predmeta dizajniranih da preokrenu neutralne političke stavove *online* anketiranih ispitanika (Seymour, 2008,34). Tokom četiri nedelje, Gao je koristila kompjuterski program kako bi sastavila frekvenciju „ravnodušnih“ odgovora na *online* pregled stavova, i u skladu sa tim podacima, ona je remodelovala deset muških košulja. Unos podataka nije bio proizvoljan ili slučajan, već naprotiv, bio je vrlo nameran sa ciljem da se obrati problemu političke apatije generisanom i izraženom u *online* društvima (Seymour, 2008,34).

Vizuelizujući kompjuterske podatke kao krojačke modifikacije, apatija i ambivalentnost prema kulturološkim, ekonomskim i političkim pitanjima pokrenutim *onlajn* istraživanjima, manifestovala se kao konkretna forma sa materijalnim implikacijama. Tokom trajanja projekta, šema standardnih muških košulja se dramatično promenila; falte su izmeštene ili su prenaplašene, okovratnik i dužina rukava su oscilirali, a čitav odevni predmet se proširio u formi a zatim postao značajno umanjen. Kao rezultat toga, estetska predstava promene i transformacije simbolički je izmenila ravnolinijsku neutralnost odgovora stvarajući utisak meteža. Koristeći se transmutabilnim i

Slika 5. Jing Gao, *Indeks ravnodušnosti* (Index of Indifference, 2006)

manipulativnim kvalitetima vizuelizacije podataka kroz „nosivu tehnologiju“, Gao pokušava da se suoči sa primenom apatijom koja se podstaknuta anonimnošću *online* društva drastično proširila. Njena tehno – utopijska politička strategija, slično idejama italijanskog futurizma i projektu *Antineutralnog odela* (Antineutral Suit 1914), otkriva antineutralni prizor dinamičke krojačke modifikacije.

ZAKLJUČAK

Nosiva tehnologija na pragu XXI veka nastavlja trend mode kasnog XX veka kao reakcija na nemilosrdnu brzinu tehnološkog razvoja čime su intenzivirane metafore dvosmislenosti, stalne promene i planirana zastarelost. U ovom kontekstu, nosiva tehnologija pokazuje odsustvo optimizma u naslućivanju budućnosti. Ona tumači nepredviđene momente u savremenom postojanju, kroz kombinovanu prizmu katalizatora-promene (tehnologije) i stvaraoča-značenja (mode). Suočena sa nesigurnošću, utopija se manifestuje kao budućnost u kojoj moda i tehnologija srastaju jedna sa drugom kako bi stvorili pozitivnu i smislenu, pre nego otuđujuću, promenu.

U svakom od prikazanih primera, tehnološka promena pruža i šansu i pretnju kreiranju i očuvanju društvene harmonije. Da bi se suprotstavili društvenom i političkom neredu, u *Čizmama od sedam milja* i *Indeksu ravnodušnosti* koriste se tehnološki nadzor i agitacija kako bi se ojačali kolektivistički ideali. Sa druge strane, ponuđena je jedna nova metafora za kolektivizam gde je on viđen kao „mreža“, što pomera fokus mašinskog doba sa egalitarnosti kroz demokratski pristup mašinski proizvedenoj modi

(prožetoj dinamičkim, racionalnim i kolektivističkim kvalitetima mašine), prema intenzivnijoj vezi među konzumentima mode. Nosioци *zagrlj-me* i *Haljina sazvežđa*, na primer, fizičkim kontaktom zatvaraju jedno električno kolo, i tako teoretski formiraju društveno – tehnološko telo. Oni ne predstavljaju rigidno, konformističko poimanje kolektivizma, već ukazuju na samoorganizovani kolektivni sistem srodan anarhističkim idejama Italijanskog futurizma o ekspresivnim, slobodnim pojedincima koji se okupljaju pod okriljem neke vrste mreže u kojoj ne postoji neka hijerarhija, i koji takođe, dele utopijske individualističke ideje samopredeljenja kroz konzumerizam.

Svi analizirani postmoderni kolektivistički projekti, kao i oni nastali početkom XX veka, pre svega ukazuju na klasično utopijsku pretpostavku u odnosu na tehnologiju; eksponati *Sazvežđe*, *Prihvati – me*, *Čizme od sedam milja*, i *Indeks ravnodušnosti* potvrđuju da odeća inspirisana i prožeta tehnologijom poseduje kapacitet da promeni čoveka kao individuu ali i društvo u celini.

LITERATURA

- [1] M. Barnard, *Fashion as Communication*. London: Routledge., 1996.
- [2] J. Bugg, *Interface: Concept and Context as Strategies for Innovative*
- [3] *Fashion Design and Communication*. PhD thesis, University of the Arts London, 2006.
- [4] M. Carter, *Putting a Face on Things: Studies in Imaginary Materials*. Sydney: Power Publications, 1997.
- [5] S. Clarke, B. O Mahony, M.: *TEHNO TEXTILES*, 2005.

- [6] C. Evans, *Fashion at the Edge: Spectacle, Modernity and Deathliness*, New Haven, CT: Yale University Press, 2003.
- [7] C. Evans, S. Menkes, T. Polhemus, & B. Quinn, (eds), 'No Man's Land', *Hussein Chalayan*. NAI Publishers/Groninger Museum, Rotterdam, 2005.
- [8] Ş. Kipöz, (ed), *Dress Against Disaster*. Izmir University of Economics Press, Izmir, 2007.
- [9] M. Kocareva Ranisavljev, *Tendencije Razvoja u tekstilnoj industriji: Moda i komunikacija*, Zbornik radova DTM, 2008.
- [10] M. Kocareva Ranisavljev, *Moda i odevanje*, Beograd, 2010.
- [11] S. Lee, *Fashioning the future*, Thames&Hudson, London, 2005.
- [12] B. Quinn, *Techno Fashion*. Oxford: Berg., 2002.
- [13] B. Quinn, *The Fashion of Architecture*. Oxford: Berg, 2003.
- [14] B. Quinn, 'An Architect of Ideas'. *Hussein Chalayan*, Evans, C. & et. Al. (eds), NAI Publishers/Groninger Museum, Rotterdam, 2005.
- [15] S. E., Ryan, What is Wearable Technology Art? *Intelligent Agent.*, 2008a. 8: 1-6.
- [16] S. E., Ryan, Dress For Stress: Wearable Technology and the Social Body. *Intelligent Agent.* 2008b.,8: 1-6.
- [17] S. E. Ryan, «Re- Visioning the Interface: Technological Fashion as Critical Media». *Leonardo* 2009a.,42(4): 307-313.
- [18] S. E. Ryan, «Social Fabrics: Wearable + Media + Interconnectivity». *Leonardo*, 2009b., 42(2): 115-116.
- [19] Stelarc. «From Psycho-Body to Cyber-Systems: Images as Post-Human Entities». In *Virtual Futures: Cyberotics, Technology and Post-Human Pragmatism*, edited by J. Broadhurst Dixon & E. J. Cassidy, 116-123. New York: Routledge, 1998.
- [20] A. Strauss, and J. Corbin. 1998. *Basics of Qualitative Research*. London:Sage Publications.
- [21] S. Seymour, *Fashionable Technology: the Intersection of Design, Fashion, Science, and Technology*. Vienna: Springer-Verlag/Wien., 2008.
- [22] V. Steele, 'Style in Revolt: Hussein Chalayan, Alexander McQueen & Vivienne Westwood', *Radical Fashion*. Wilcox C. (ed), Victoria & Albert, London, 2001.
- [23] B. Vinken, *Fashion Zeitgeist: Trends and Cycles in the Fashion System*. Berg, New York & Oxford, 2005.
- [24] C. Wilcox, (ed), *Radical Fashion*. Victoria & Albert, London: 2001. Withers, J., 'Rei Kawakubo'. *The Face*. March 1987, pp. 52-53.

INTELLIGENT SYSTEMS IN A VISION OF A POSTMODERN DESIGNER

Abstract:

The idea that technology can be incorporated into everyday dress is no longer a rarefied vision, as it was for the early twentieth century art and design avanguard (who, in the wake of industrialisation, imagined futuristic attire enhanced by the aesthetics, functionality and perceived symbolic values of mechanical technologies), nor is it science-fiction anymore. Wearable technology through miniaturised computers and electronic devices is already present. Speculation, enthusiasm and debate on the anticipated ubiquity of wearable technology in contemporary dress is main consideration of all, futurologists, cultural theorists, electronic media theorists, as well as the scientists, artists and designers at the forefront of wearable technology research and development. Accordingly, in the twenty-first century the relationship between the body, dress and technology has become a concern for a wide-ranging spectrum of commercial, cultural and academic disciplines.

On the other hand, in response to an industry dominated by images as an important factor in media representation, development and assimilation of new technologies, also create a new platforms of communication. Placement of new ideas through the communication of motion pictures, cyber space, including the use of the Internet - a global social network, beyond the possibilities of fashion industry on all levels: in fashion design, management and marketing.

This paper analyzes the importance and impact of computerization and electronic media in the fashion industry, as seen through the potential and application of digital systems and animation production as a core segment in fashion design, fashion presentation, and on-line sales. Increasing the representation of fashion blogs as a global media also reveals a new platform business in the fashion industry, fashion marketing and brand management.

Key words:

„wearable technology“,
the fashion body,
machine aesthetics,
the cyborg,
on- line.